

julij 2015

Indijski ocean 2015

Indijski ocean

1. julij 2015, sreda

Chagos - Rodrigues (3. dan)

Ponoči še tisto malo vetra, kar ga je bilo, presahne. V popolni bonaci lepo počasi motorirava proti jugu. Tudi dopoldan. In še popoldan. Počasi. Vala je z vseh strani toliko, da barko od časa do časa skoraj zaustavi. Tudi bivanje na zibajoči in rolajoči podlagi ni najprijetnejše. Pred nama je nekje veliko vetra. Ko sva imela vsaj malo vetra tudi sama, smo bili lepo nagnjeni in vsaj v prečni smeri stabilni, sedaj pa... Napoved je bila 4 Bf z boka. Z zanimanjem preverim današnjo napoved. Ni se spremenila. No, stanje v naravi je povsem drugačno. Se pa popoldan že vidijo težki oblaki v daljavi. Noč zna biti pestra.

Danes smem loviti ribe. Ampak, sredi morja smo, nič se ne ujame. Vesna že ve, kdaj dovoli ribolov. Tako, kot jaz vem, kdaj naj jo spustim v šoping. Oba narediva to tako, da sva sama zadovoljna. Sicer se pa ne smem pritoževati, kuhinja obratuje s polnim obrati, pa naj bo riba ali ne. Tudi pekarna kruha je v pogonu, sedaj ko je elektrike dovolj.

zelo velika je bila in prav gledala me je in mi kazala zobe...uf, tudi slučajno se nisem hotela približati njenemu domu

te korale sem prvič videla letos na tajskem

izredno lepa vinsko rdeča korala v obliki klobuka

ko pa se le ta prevrne, presenečeno ugotoviš, da je čisto votla znotraj

2. julij 2015, četrtek**Chagos - Rodrigues (4. dan)**

Zvečer je začelo pihati bolj in bolj. Proti jutru nas je prešla fronta z dežjem in 6 Bf vetra. Smer je bila v skladu z napovedjo, vzhodnik do severovzhodnik. Še vedno lahko jadramo proti jugu. Tudi dopoldan. Popoldan pa počasi veter obrača in z njim Mala. Vse bolj se usmerjamo proti Rodriguesu. Končno spodobna hitrost napredovanja - kljub močno skrajšanim jadrom v 5-6 Bf polkrme. Včerajšnja noč je bila hladna in tudi dan ni bil pretirano toplel. Pravzaprav je to prvi oblačen dan po mesecu neprekinjenega sončnega vremena.

Zvečer ocenim, da imamo dovolj rezerve in je kot proti Rodriguesu tak, da bo (napovedani) veter od sedaj dalje ves čas malo od zadaj. Zvečer torej avtopilotu nastavim 90 stopinj navideznega vetra (torej bomo imeli resnični veter vsaj na 110 stopinjah) in počasi ležem k počitku. Vesna še vedno gleda filme na tablici, očitno večernih 5 Bf za kaj takega ni prehudih.

Včeraj in danes sem na instrumentih in v naravi naštel kar nekaj ladij. Celo VHF se je oglasil sredi ničesar. In ko tako oprezam za družbo, opazim strgan rob genove. Na Vanuatu sem dal Francozu pošiti še UV zaščito (bolj na zalogo kot iz potrebe), ko mi je ravno popravljal tendo, kjer so popustili šivi. In njegovo delo je sedaj šlo v franže, delo Podunavca iz Izole, ki je jadro naredil, pa še kar drži. Ja, jadro je v redu, strgala se je samo krpa, ki jo je vrli Francoz zašil preko roba. Hja, res ni vseeno, kakšno nit se uporabi. Tenda je bila sešita s slabo nitjo in tudi popravljena s tako. Rezultat je, da je bilo potrebno po treh letih narediti novo. Vanuatčevo delo na tendi in jadru pa... tudi če ga ne bi počel. V letu dni je sonce njegovo nitko popapalo. Jadri sta pa še vedno (skoraj) kot novi po štirih letih tropskega sonca. No, vseeno bo na genovi potrebno kmalu zamenjati UV zaščito, sicer se bo jadro res načelo. Bom pa stal zraven, ko bo mojster vtikal nit v iglo!

to je pa tudi edina morska zvezda, ki sem jo po dolgem času videla-pa še ta bolj dolgočasne barve

3. julij 2015, petek**Chagos - Rodrigues (5. dan)**

Noč je bila ena bolj prijetnih letos. Tudi današnji dan je bil spet sončen. Taktika plovbe proti jugu se je obrestovala. S polkrmnim vetrom 5 Bf sedaj lepo drsimo proti cilju. Navkljub precej skrajšani jadrom je plovba relativno hitra in znosno mirna. Kot vedno, držim barko precej pod hitrostjo trupa, v zameno pa lahko oba celo noč brezskrbno prespiva. Z našpičeno posadko, ki bi bila razdeljena v straže in bi se tudi kaj ubadala z jadri, bi v takih vetrovnih pogojih mirno prepluli 180 milj na dan. Tako jih pa med 160 in 170, kar je tudi v redu za 11 metrsko barko. Upočasnitev, če temu lahko tako rečem, pa naju bo stala dodatno noč na morju, hic.

Sicer pa velikost barke ne vpliva bistveno na hitrost. Ker imam časa na pretek, sem se lotil računanja in bil presenečen nad rezultatom. Kako malo se poviša hitrost trupa z daljšanjem ali krajšanjem! Dodatni čevelj pri naših dolžinah pomeni le okoli 1% višjo hitrost. Dvakrat daljša barka, 22 metrska torej, podobnih lastnosti bi v enakih pogojih na dan preplula 250 milj, torej le 70 milj več, kot jih bi lahko naredila Mala. Tako pravi mati narava, ki ji asistira njena hči fizika. Kako smešne se mi ob vsem tem zdijo gostilniške debate o hitrostnih rekordih s potovalnimi barkami in primerjave vpliva za čevelj večje ali čevelj manjše barkače na doseganje sanjskih rekordov. Tudi sam sem bil v mladosti udeleženec takih razprav. Potem sem pa kakšno knjigo prebral... Kot bi se šli postavljati rekorde na gorsko hitrostnih dirkah. Z avtodomi.

Med tem, ko vetrnica pridno varčuje z našo zalogo energije v baterijah, midva resno obirava banane. Ob redukcijah mesa gredo banane veselo v promet in če bova nadaljevala v tem tempu, jih zmaževa še preden jih lahko mauricijski bio sekuritisti zaplenijo.

kot bi nakvačkal to koralo-mehka

4. julij 2015, sobota

Chagos - Rodrigues (6. dan)

Napovedanega imava vse manj in manj vetra in do nedelje zvečer nama ne bo uspelo pripluti v lukco, zato barko še dodatno upočasnim. V dveh dneh bova morala nabrati 12 ur zamude. In vsaj to nama sedaj še kar dobro uspeva. Vreme je še vedno lepo, jasna noč in sončen dan, v okolici vidiva tu in tam tudi kakšno ladjo in ujameva le leteče ribe. No, te se ujamejo same in jih pomečeva nazaj v morje. Prijetno pasatno jadranje v 4 Bf polkrmnega vetra.

In ko smo ravno pri vetru, danes sem računal kako veter spakirati v baterije. Šele, ko (navidezni) veter naraste preko 20 vozlov, ima le-ta zadosti moči, da pokrije vse naše sprotne potrebe po električni energiji. Hja, tam okoli 200 W redno teče do vseh (bolj ali manj nujno potrebnih) porabnikov, če prižgeva še računalnike, pa še enkrat toliko. Toliko obnovljive energije pridelava le v vetrovnem in sončnem vremenu, kar je zelo redko, vsekakor pa ne 24 ur na dan. Vendar tudi, če veter ali sonce prispevata le delež, to pomeni dejansko večji prihranek, kot izgleda na prvi pogled. Izračunam Puikertov eksponent za moje akumulatorje. Kapaciteta akumulatorjev je namreč zelo odvisna od toka praznjenja in če je ta le nekaj amperov, imamo tudi 1000 Ah zaloge, če se pa dvigne na krepkih 40 A (kar se resnici na ljubo zgodi zelo redko) je te zaloge le še 780 Ah. Če ne bi bilo tega dopolnjevanja z eko energijo, bi bili ob taki porabi, sicer bogato dimenzionirani, akumulatorji popolnoma prazni v dveh dneh. Posledica je jasna. Vsak dan bi bilo potrebno prižgati generator za nekaj ur, da se akuji čisto ne izprazni. Tako pa smo že tri dni brez generatorja in instrument mi še vedno kaže 83% napolnjenost baterij. Le voda za tuširanje je hladna, ta se greje z motorjem...

Jutri se spet lotim računanja, tokrat računanja kako zaslužiti na borzi...

plovba je bila kar v redu - res je, da zaradi ovinka, ki smo ga naredili, bova preplula vsaj 50Nm več, pa vendar: boljše umirjena plovba kot nabijanje barke v val

UV zaščita, ki je bila zašita naknadno je bila žal z napačno kakovostjo niti in se je sedaj začela parati

5. julij 2015, nedelja

Chagos - Rodrigues (7. dan)

Nič ne bom računal, danes je nedelja in je potrebno počivat.

Vetra je čedalje manj in manj. Sredi dopoldneva hitrost barke pade na dva vozla in po štirih dneh spet brni japonček. Nedelja gor ali dol. Pametna je bila odločitev, da ne divjava in loviva pristanek danes popoldne. Ob nedeljah gre tukaj veter k maši. Brez vetra to tako ali tako ne moremo po valovitem morju pluti s povprečno hitrostjo 7,5 vozla, z motorjem niti približno ne doseževa potrebne hitrosti. Ob pametni porabi, seveda.

Elektriko Vesna izkoristi za peko kruha in testiranje novega pralnega stroja. Vse osnovne teste je odlično prestal, zahtevnejše mu je pa preprečil veter, ki se je popoldan nepričakovano pojavil in vztrajal do jutra, ko se luči na otoku, ki so nas vodile od polnoči dalje, začnejo počasi ugašati.

pa še ta ptiček iz Chagosa - itak jih imam xxxxx katere spomin meni največ pomenijo, predvsem podvodne

Indijski ocean 2015

Mascarenski otoki

6. julij 2015, ponedeljek

Rodrigues

Pred vhodom pokličem port control na VHF 16. Seveda se ne javijo. Javi se pa ena izmed bark, ki mi razloži, da če želim, da se kdo javi, moram poklicati coast guard. Pokličem, kot so mi svetovali in, glej ga zlomka, javijo se. In malo zatem me pokliče port kapitan in mi uredi privez v luki. Z vsemi se pogovarjam po VHF 16 in vsakemu posebej razložim kdo smo, kakšni smo, od kod prihajamo in kam gremo. In vsi poslušajo VHF 16. Kdo bi to razumel.

Šestnajst nas je, jadrnic v luki. Toliko jih na kupu nisem videl od Tajske dalje. Ne vem, ali je to lepo ali ne, vsekakor je drugače. Kot je drugačen tudi otok. Spominja na Galapaške otoke in vsekakor ne na tropske. Vegetacija je precej borna in skoraj taka, kot sem jo vajen od doma. Listavci, večinoma kot grmovje. Tudi luka je precej mediteranskega videza. Prav zanimivo se bo malo sprehoditi naokoli.

Vendar za sprehod je potrebno počakati na uradnike. Prišli bodo na barko, pove port kapitan, kar počakajte jih. In upoštevajte island time, še doda. Čakava in upoštevava. Piševa in žigosava. Štiri naštejeva (toliko naj bi jih bilo različnih), pa še vedno nisva dočakala carinikov. Policaji so bili dvakrat. Z različnimi papirji. Spet nekaj novega. No, še pred deseto se zvrstijo še cariniki in sva dokončno klirana ter greva lahko naokoli.

Pa ne prideva daleč. Na pomolu nas je vezanih šest in mi smo predzadnji. Pri vsaki barki imava pit stop (ki noben ni uspešno izveden in povsod se zadržimo kar nekaj časa). Hja, spet kruzerska srenja. Vsi so tukaj že precej časa in prav vse zanima kakšno plovbo sva imela. Lepo, poveva. Pa je spet debata. Prvi je imel F10, drugi je plul 9 dni (50 čevljev monohull) in tako dalje. Vsi s problematičnimi plovbami. Le midva ne. In le midva sva izplula takrat, ko po pravilih ne bi več smela. El Nino year.

V spremstvu Nemke, s katero smo se srečali že v Maleziji, greva v izvidnico. Vse nama pokaže, vse nama razloži. Kar pa v majhnem mestu niti ni resnično potrebno - a vseeno, lepa gesta. Kupiva denar, kupiva internet, plačava zdravstvenega inšpektorja in ustaviva se na kosilu pri prijetnem Francozu, poročenim z domačinko. Nasploh so domačinke lepe kreolke, podobno čedne, kot so bile na Karibih. Tudi oblečene so precej bolj privlačno kot Maldivijke, če se milo izrazim. Le za moj okus imajo malo prevelike ritke. Še malo sprehoda simo-tamo po čedno urejenem mestecu in ugotavljava, kaj vse le-to premore. Med drugim tudi javno hišo (kako bi si sicer lahko razlagal napis nad vhodom: Fook Trading) in že je tukaj zadnji trenutek, da ujameva še čas za šoping (življenje na otoku zamre ob štirih popoldan). Hej! Sirčki, salamice. Pa, saj to je tako, kot v Franciji!

In to še ni vse. Po več kot enournem prebivanju mimo kruzerjev na pomolu se odpraviva na večerjo. Po dolgem času sva na otoku, kjer lovijo hobotnice. In gojijo francosko prehranjevalno kulturo. Jasno, da naročiva hobotnico. Mljack! Že

koperto je bil dober, sledi odlična hobotnična solata za predjed in še bolj odlična hobotnica v kokosovem mleku za glavno jed. In tudi marlin v solati je enkraten. Sladica za Vesno, dodatno pивce za mene, rum na račun hiše za oba. Tako se nisva razvajala že leta. Sploh pa ne za tak denar, 37 evrov, vključno s šestimi pivci.

ob oseki je bilo vse polno ribičev, ki so veselo nabadali hobotnice

ob oseki je treba kar visoko plezati na pomol

nekateri tako sušijo klobase

in to ob dokaj prometni cesti

nekateri hiše so malce odštekano zidane

tako lepo so pele, da sem morala stopiti notri in jih malce poslušati

ob vhodu je školjka z vodo namesto posodica kot je običajno po krščanskih cerkvah

varovana rezidenca

na hiši zabiti nabiralnik - take oblike pa še nisem videla

najino prvo mauricijsko pivo; po dobrem mesecu kar paše spiti kako pivo

hobotnica v solati-o njej sva sanjala cel dan

sladica: kokosov mouse, drugi kozarček domači rum in v tretjem še vanilijeva ohlajena krema ter polovička pasijonke - odlično! po dolgem času res odlična hrana v oštariji in izredno ugodno ceno

7. julij 2015, torek

Rodrigues

Zjutraj službujem in ko se ob desetih odpraviva na izlet, naju ustavijo prvi sosede (10 minut), pa drugi (15 minut), pa tretji (samo 5 minut) in ko že pospešiva korak in gledava strumno samo v tla predse, pokliče še Neil. Nafto organizira, če jo kaj potrebujem (minimalna količina 1000 litrov). Hmmm, 100 litrov, je možno? Ob treh bodi tukaj in gremo na črpalko, bomo vse potrebe seštel, da dosežemo kvoto. Ok. Samo še pri port kapitanu se ustavim, da ga nekaj pobaram (pol ure) in že sva na poti na izlet.

Na poti na avtobusno postajo zazvoni telefon. Neil. Ne ob treh, ob dveh in nato doda, ne ob dveh, petnajst do dveh. Nič ne bo z današnjim izletom. Jaz se počasi vrnem na barko, Vesna se bo nekam odpravila, zvečer se vidiva. In je šla, se usedla na prvi avtobus in se peljala na drugo stran otoka. Zvečer pove, da je otok prijeten, notranjost lepo poraščena, obalni predeli pa galapaški.

Zanimiv način tankanja imajo. Cisterna ima šest prekatov, vsak po 2700 litrov, in vsakemu od nas natočijo v svojega, potem se s to cisterno pripeljejo do posamezne barke in ustrezni prekat cisterne prelijejo v tank. Gre pa vse v skladu z island time. Ob dveh natočijo cisterno, ob petih je na vrsti Mala. Zadnja. In tako popoldne mine v klepetu s sosedi. Nasploh je družabno življenje tukaj izrazito razvito in tudi lepo so naju sprejeli v klapo. Nekaj podobnega sva do sedaj imela le v Majuru na Marshallih. Zelo prijetno bivanje se obeta in verjetno ne bova nič kaj hitela z odhodom.

Še nekaj zanimivega sem videl. Sosed ima štiristo litrsko vrečo za diesel, ki jo pritrdi na palubo (pod jambor, kjer nikogar ne moti) in ko mu zmanjka goriva v tanku, vsebino pretoči, vrečo zvije in jo vtakne v locker. Nobenih džerikenov na ograjici. Zelo uporabno za vse tiste, ki imajo premajhne rezervoarje.

Sledi družaben večer pred evakuacijo. Kar nekaj bark se jutri odpravlja na pot. Do Mavricija gredo. Preko vikenda se obeta slabo vreme in tam bi bili radi preden bo morje prehudo. Naj greva tudi midva? Ali naj počakava, da se vse skupaj umiri? Vremenske napovedi kažejo 7 Bf za cel naslednji teden. Preveč za nas. Ampak. Vremenske napovedi se tukaj iz dneva v dan tako spreminjajo, da bova verjetno kar lepo počakala in se odločila kasneje.

tukaj ima vsaka vrsta mesa svojo malo mesnico....le meso imajo le ob določenih dneh, pa še to zelo redko

tržnica prodaja predvsem lokalne produkte...

to so razne omake, ki jih lokalci sami delajo na bazi sadja, čilija, začimb...različne variante

t.i. suha roba - lokalni izdelki; na otoku ni moč kupiti nikjer plastičnih vrečk, kar podpiram!

jabolka, pomaranče, hruške je uvoz iz ?

nešteto takih majhnih stojnic kjer prodajajo vse kar je možno je videti po mestu

tudi tukaj imajo šolarji uniforme

tudi parke s klopcami imajo po mestu

tudi tovornjak z gorivom je poslikan ...

čakalnice na avtobusni postaji so poslikane

fotkanje jadralscev s pomola in sidrišča...Toneta ni na fotki, ker je ravno bil na vrsti za točenje goriva

po fotkanju mini party kjer vsak prinese svojo pijačo-prijetna družba

8. julij 2015, sreda

Rodrigues

Zjutraj se odločiva. Počakava in vidiva kaj bo. Danes greva naokoli z rentičem. Avto je poceni, 23 evrov naju stane, če pa merim po številu potnikov, ki jih lahko vozi, je pa precej cenejši od avtobusa. Šest se nas lahko pelje notri in še za toliko je prostora zunaj. Midva sva večino dneva dva, oba na notranjih sedežih. Ko smo že pri cenah, razvitost otoka daje podoben vtis kot Lipa naša, kultura hrane je francoska, odnos domačinov do nas zelo prijateljski, cene pa neprimerno nižje. Ni čudno, da večina jadralcev ostane v povprečju po en mesec.

Otok spominja na Galapaške otoke po vegetaciji in na Australe ali Norfolk po klimi. Le-ta je res prijetna, sprehodi v naravi so pravo poživilo po dolgih jadralskih pasažah. Osvojiva najvišji vrh otoka (višina Šmarne gore, pri čemer se z avtom pripeljeva do sedla med Šmarno goro in Grmado, naprej so pa stopnice). Lep razgled v lepem dnevu. Turkizna barva reefa lepo popestri obalo vse naokoli. Tudi plaže so lepe, voda za najine pojme niti ni prehladna (24-25 stopinj, kot na Jadranu avgusta), poleg ležanja na mivki, nudijo vse plaže po vrsti tudi sedenje na klopcah v senci pinij in z urejeno travo pod nogami. Povsod se najdejo tudi bolj ali manj luštne gostilnice. Večina jih je sedaj, v času zime, zaprtih, nekaj jih pa vendarle obratuje in v eni izmed njih na roštilju pečejo ribe. Še za naju, prosim, eno. Komur so po okusu rifarice všeč (nama niso), bi se tu lahko za malo denarja lepo najedel. Danes so bile na sporedu napoleonke za vsega dober evro (zelo konkretna) porcija. Še tu in tam se ustaviva, Vesna fotka, jaz bentim nad rent-a-truckom, ki ga skoraj nikjer ne morem enostavno obrniti in nekako priplezava še do mesarije, kjer (končno) lahko kupiva suhomesnate mesnine, da se nama srce smeji.

Zvečer se odpravimo skupaj s sosedi na večerjo nekam drugam, ker imamo pač avto, avtobusi ponoči ne vozijo. Pravzaprav se po četrti uri popoldan ne dogaja skoraj nič več (je pa zato pekarna z, njam-njam bagetkami odprta že ob pol petih zjutraj). Pa hitro spremeniva plan, pridruži se nama še pol para s katalonske barke in via letališče, da pričakamo Marijano, njegovo ženo, ki prihaja danes. Letalo ima nekaj zamude, zato jo čakamo v sosednji birtiji. Mi in domorodci. In glede na to, kako so nas pozdravili, so tujci očitno tukaj redka živalska vrsta. Nekaj pojemo, nekaj popijemo (ne bom komentiral, kaj pije šofer in kaj pijejo ostali, ker bi bil komentar neokusen!) in se nato kompletni (v komplet spadajo tako potniki, kot njihova prtljaga) odpeljemo v domu bližnjo oštarijo na večerjo. In tukaj ni več segregacije med potniki in šoferjem. Končno...

mesarija katero ne bi nikoli našli tudi mimogrede ne, če nam ne bi sojadralci povedali za njo...res bogu za hrbtom :)

osvojila sva najvišji vrh na otoku

z vrha otoka vidiš cel otok

lepo je tudi videti koralni obroč

cesta po otoku je menda stara slabih deset let

z avtobusom se lahko pelješ povsod po otoku in avta skorajda ne potrebuješ

jedla napoleon ribo...ni mi bil všeč okus; na splošno mi ribe iz reefa niso všeč, meni malo smrdijo

všeč mi je, da kjer je možno, da je zemlja obdelana in imajo svojo lokalno zelenjavo

kot bi bil kje pri nas v hribih

pastir pelje krave na pašo

tudi mangrove imajo

vrše delajo kar sami

9. julij 2015, četrtek

Rodrigues

Prestavila sva se v waiting mode. Pred koncem naslednjega tedna verjetno ne bova izplula. Otok je izredno prijeten za preživljanje prostega časa, družba je dobra, klima ugodna, hrana odlična in domačini prijetni. Če je kje potrebno zapraviti čas, je Rodrigues sigurno ena boljših destinacij.

Vesna dela, jaz bolj malo, celo malo odspim preko dneva. Ona gre z Ivanom v nabavo zelenjave, jaz na Galatei poklepetam okoli priključitve instrumentov in oba skupaj greva na večerjo. Na hobotnico. Toliko kot se je bom najedel tukaj, ne vem, če bo še kdaj prilika. Meni je to ena najboljših jedi in Rodrigues premore hobotnic kolikor si jih srce zaželi. V vsaki oštariji jih pripravljajo na nekaj načinov in od oštarije do oštarije so okusi jedi z istim imenom različni. In vsi so dobri. Mljack. Mesece bi moral ostati, da bi vse poskusil. In poleg hobotnic imajo še toliko drugih dobrot. Pa da pijače niti ne omenjam. Nikjer ne piše 0.00%, še na flaši kokakole ali kartonu mleka ne.

hiške po otoku so simpatične

koze kar pašejo na ta otok

večina hiš ima živahne barve na fasadi

zanimiva papaja z dvema vrhovi

prosto naokoli rastejo tudi taščini jeziki

veliko kaktusov je po otoku

vacoas tree

ptičev očitno bodeča žica ne moti

no tukaj granatno jabolko, ki naj bi bil afrodizijak, jedo kure...so zlezle na drevo in se veselo prehranjujejo

gostilnica s kreolsko hrano: jedla maize (polenta kuhana skupaj z rižem), košček pečene ribe, malo paradižnika, limonada in pasta iz limone ter čilija ter kuhan fižol brez vsega...

triletni fantič se je zelo rad fotografiral

pokrajina na jugozahodu otoka

10. julij 2015, petek

Rodrigues

Vnuku čestitava za zadnji predšolski rojstni dan. Jasno, da s klicem zbudiva celo družino. Kar naj se zbrinjajo, čaka jih naporen dan v Disneylandu. Še posebej podmladek.

Vesna slušbuje, jaz se odpravim na sprehod po mestecu. Od trgovinice do trgovinice. Nekaj dobim, nekaj ne. Ne dobim, recimo, impelerja za pumpo, ki jo priključim na vrtalnik namesto svedra. Nikoli še niso videli česa podobnega. Dobim pa salamo. Tako, narejeno iz pujska z dodanimi celimi lešniki. Če obstaja čokolada s lešniki, zakaj ne bi še salama? Bravo Francozi! No, če oni še nikoli niso videli impelerja za sveder-pumpo, pa jaz nisem še nikoli videl "velike salame z lešniki". Le kdo je več zamudil v življenju?

Vreme je prijetno in enega izmed naslednjih dni bo potrebno izkoristiti za sprehod po otoku. Tudi popravila barke bi bila zaradi odlične klime tukaj prijetno opravilo (kolikor to sploh lahko je prijetno pravilo), pa kaj, ko mi vse dela, kot se šika.

Lahko bi samo palubo ribal, to se mi pa ne da.

Večerja v znanem slogu. Hobotnica. Za predjed, glavno jed in sladico. Pri meni, Vesna za glavno jed preseka s škampki. Tokrat v najbližji birtijici. Non-licensed with on demand beer delivery. Tudi v redu. Kako imajo to pravno urejeno, se me res ne tiče, glavno da je pivo hladno. Kakorkoli, odlično je bilo. Nekdo bi zapisal oceno: za prste polizat.

le kaj pobira po njivi?

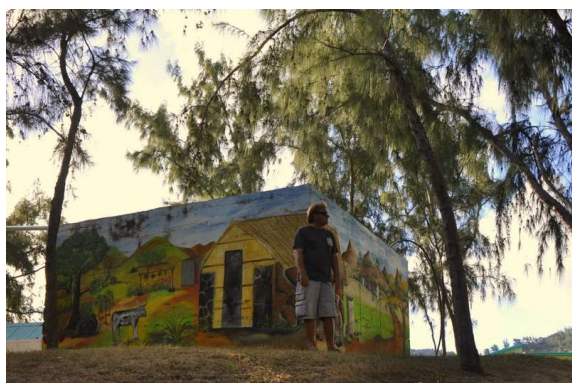
ha: to, da dojenčki ne smejo piti mleka, razen, če zdravnik dovoli... neobičajno

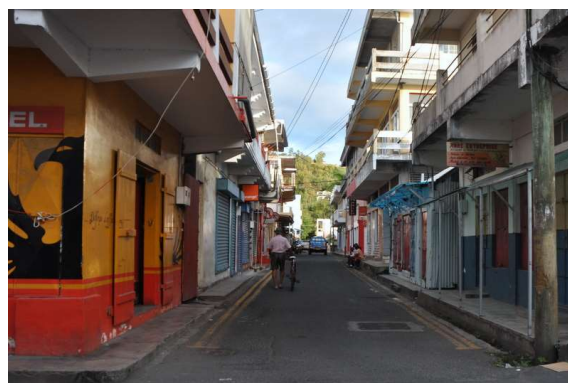
na jugu otoka je zemlja ponekod samo kamenje in kdo ve kaj si je zamislil možakar, ko je kamne premikal ?

lokalni mini čolnčki z jadrom - tako vsaj prihranijo dokaj drago nafto - skoraj en euro je en liter

poslikan zbiralnik vode-ni kaj, očitno ima otok kar nekaj umetnikov, ki se ukvarjajo s poslikavo raznih zidov, busov itd..

tako prazne ulice pa so po četrty uri popoldan

očka uči sinčka loviti ribe

mauritijske lutke iz blaga

spomenik-ptič = žal piše vse v francoščini, vendar zna biti, da je posvečeno izumrli vrsti ptiča?

za to fotko bi prej rekel, da je nastala kje na Norfolk islandu kot pa tukaj

spomenik posvečen prostovoljcem tega otoka za prvo in drugo sv.vojno

krav je veliko po otoku videti, le v mesnicah je le enkrat tedensko in danes sva pred klavnico tukaj zraven porta videla dve mladi kravici, ki čakata na zakol - jutri je sobota in gre direktno v prodajo neuležano meso

11. julij 2015, sobota

Rodrigues

Danes je sejmski dan in Vesna se že ob sedmih zjutraj odpravi na tržnico, po tisti del teleta, ki sva si ga izbrala sinoči, ko je revica kravica še tlačila našo zemljo. Pred vhodom v luko je bila privezana, poskočna in mladostna. Danes jo srečamo pa v mesnici. C'est la vie...

Po zajtrku (ona salama z lešniki, priloge in, jasno, bagetke) se z Vesno razdeliva v dve interesni skupini. Ona služi denar, jaz grem z družbo na sprehod preko celotnega otoka. Zelo prijeten sprehod v najprej sončnem, potem vetrovnem in na koncu deževnem vremenu. Malo gor, malo dol, malo levo malo desno in po nekaj orientacijskih pripetljajih nas Anamaria pripelje na obisk k prijateljem. Po kavici (za večino) in pivu (za naju s Franceskom) nas Jim odpelje domov. Lep dan je za mano.

Vendar. Na barki je najprej na vrsti popravilo hladnega lota na lajtungi za hladilnik (še včeraj je vse na Mali izgledalo kot v

pravljici, danes pa - toplo pivo, hmmm...). Sledi večerja. Ista birtija kot včeraj. Odlična hrana. Hobotnica, seveda. Enkrat z nudli in drugič v paradiznikovi omaki in rižem. Mljack. Ampak. Le kaj bova jedla, ko odplujeva in ne bo več hobotnic?

*danes je Tone fotograf ;
osamljeno drevo kljubuje vetru*

redko posejane hiše

*krave na dokaj revni zemlji veselo prežvekujejo med
vascoami - neke vrste dracene/palme*

vasica v kotanji z obdelano zemljo in v ozadju pokopališče

12. julij 2015, nedelja

Rodrigues

Nedelja je dan za počitek. Kot, da bi sicer počela kaj drugega. Redna dnevna opravila so le jutranji sprehod po sveže pečene bagetke in večerni odhod na večerjo. Vse ostalo je prepuščeno trenutnemu navdihu. Danes je to za Vesno nekaj malega dela, ostalo je namenjeno branju in planiranju poti naprej, klepetu s sosedi in večernemu zaužitju porcije hobotnice ob glažku pivca. V tako rekoč idealni klimi!

Rodrigues ima tudi nekaj lepih peščenih plaž

čolnički jadrajo, če je veter seveda

jadro je zložljivo

15-letno dekle se vrača iz šole-brez torbe-danes je imela le teste

13. julij 2015, ponedeljek

Rodrigues

Sinoči nam je port kapitan Ivan razložil, da moramo ob sedmih za kakšno uro izpluti iz lagune, da bo big cargo ship lahko manevrirala in pristala. Dva dni bomo sidrani v laguni in potem, ko ladja izpluje, gremo lahko nazaj na pomol. Ob šestih je bila zato med pomorci-amaterji že kar panika - vsi smo hiteli v pekarno po bagetke. Ob pol sedmih pride Ivan in pove, da ima problem, big-šip-is-disapird. Hmm... Malo kasneje izvem, da bo big-šip priplula ob desetih in še malo kasneje je to popravljeno na eno popoldan. Ampak, preden uspem oditi do lekarne, je čas prihoda velike ladje prestavljen na pol tretjo popoldan. In potem od nas, majčkenih jadrnic, pričakujejo točen ETA? Island time!

Ura je dve popoldan, big-šip je še daleč za horizontom in ravno slišim po VHF, da je pajlot-bording-et-one-for-for-zero, ko pogledam iz kabine. In...samo Mala je še privezana na pomol. No, pa se odveževa še midva in džentelmski z najmanj možnimi obrati, da generator še dela, odmotorirava na sidrišče. Vesna pere, elektrika se dela, big-šip pristane in račke z jambori se počasi v vrsti za ladjico, na kateri piše Rodrigues pilot, vračajo iz sidrišča izven reefa na sidrišče v laguni. Sidrava se, motor gre na dingi, malo čistim boke barke, ki so črne od gum na pomolih in čas je za večerjo. Hobotnica? Ne, nikakor! Ima da presečemo. Danes ne bo hobotnice, danes je na vrsti roštiljada z mladim pujskom na mreži...

takole smo postrojeni na pomolu

mavrica vedno prinaša dež

dvojna mavrica

prišla je big ship in smo se morali vsi s pomola umakniti na sidrišče

14. julij 2015, torek

Rodrigues

Meni je že postalo dolgčas, na frišne bagetke, dobre salamce in sirčke sem se že tako navadil, da se mi vse to zdi samo po sebi umevno. Časi brez francoske kuhinje so že tako taleč, nekje v sivi preteklosti. Jaz bi šel dalje, Vesna bi še kar ostala. Eni sosedje se sprehajajo po otoku, drugi so glavni pri organizaciji sidranja novo prispеле barke brez motorja, večina nas pa vse skupaj opazuje z varne razdalje.

Vesna se je z Rusom Dimitrijem zmenila za čiščenje podvozja, pa izgleda, ne bo nič od tega. Preveč piha. Hja, sedaj ko nimam več dobre Colorjeve barve, ampak eno Jotunovo profesionalno sranje, je treba barko od spodaj pucat. No, bi bilo treba. Za enkrat še ni bila nikoli. Jaz se s tem ne mislim ubadat, bom dal raje barko ven in jo pobarval s pravo self polishing barvo. Prej se je čistila sama, samo premaknil sem se s sidrišča, pa je že bila kot nova.

Vetra je danes največ, odkar sva pristala. Sidrišče niti ni prenapolnjeno, še nekaj bark se lahko sidra, je pa plovba po ozkem kanalu in potem sidranje med na gosto posejanimi barkami, če si brez motorja, precej triki zadeva. Tega se zavedata tudi Nizozemca, ki sta po tridesetih dneh plovbe z Malezije končno ugledala kopno pred sabo. Najprej jim na pomoč priskoči coast guard s svojim močnim gliserjem, potem pa še port kapitan na vlačilcu. Ni hudič, če lahko vleče 200 metrsko ladjo, bo pa tudi jadrnico. Niel je seveda z dingijem takoj na mestu dogajanja in asistira pri sidranju in potem pri iskanju impelerja, ki je poglavitni razlog za nedelovanje motorja. Jasno, da mu odstopim svojega rezervnega, točno takega potrebuje.

Zvečer imamo spet barbekju. Pridružita se nama Anamaria in Ernest z Galateje. Čvekamo, skupne znance obiramo in spotoma mi razložita, kako je bilo pluti po čilenskih kanalih. Za razliko od vseh nas (pre)pametnih pomorščakov sta onadva iz Atlantika v Pacifik priplula pod Južno Ameriko. Ernest jih ima 78, Anamaria pa 62 let!

na sidrišču kar gužva

vsak dan mavrica, vsak dan malce neviht

holandski barki ni delal motor in zaradi hudega vetra in ozkega kanala sta morala dva pilota pomagati, da je prišla na sidrišče

francoza imata majhen čolnič na jadra in ju je bilo prav lušno gledati kako jadrate po zalivu

15. julij 2015, sreda

Rodrigues

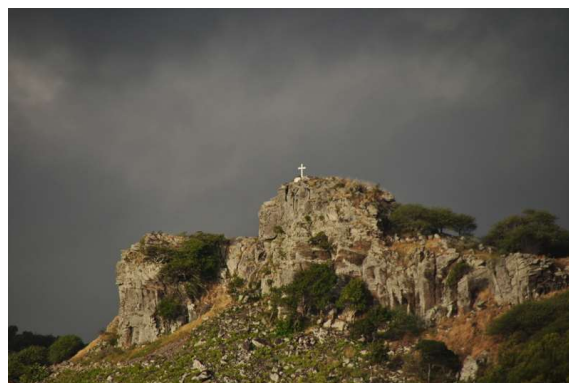
Precej vleče, nekaj bark je veter prestavil za nekaj deset metrov, Happy Bird je oživil motor z našim impelerjem in jaz sem Mali priskrbel frišne bagetke. S toplim kruhom v vreči srečam Ivana pri našem dingiju. Beseda da besedo, predstavimo se v njegovo pisarno, popijemo kavico, zmenim se za clear-out in skomunicirava z vsemi relevantnimi vejami oblasti, da bo zadeva možna jutri dopoldan. Rezultat? Na barko se vrnem s hladnimi bagetkami. Nič se ne da narediti hitro na Rodriguesu.

Potem se je ulilo. Po dežju pa na obalo, tokrat oba skupaj. Jaz se sprehodim do majstora elektroničarja, nekaj kilometrov iz mesta, ki mi podari nekaj uporov, da bom lahko terminiral can bus in spet oživil povezavo med mojima dvema števcema verige v morju (ki sedaj sicer čisto lepo delata tudi vsak zase, brez da bi vedela eden za drugega - a red je red in nazaj bom naredil tako, kot je bilo narejeno preden mi je Mohideen v oni zanikrni Gallejski luki uspešno popravil sidrni vinč).

Še malo sprehoda na zadnji bivalni dan na Rodriguesu, obisk frizerke (ki bi ji bilo potrebno vzeti licenco, če ne še kaj hujšega!) in že se dobimo z Ernestom, da gremo skupaj po vino, ki ga bomo nesli na večerjo k Liz in Timu, kamor smo nočoj povabljeni. Ob šestih zvečer nas Tim pobere in pelje v hribe, kjer živi z Liz. In potem odlično jemo, pijemo in klepetamo v pristni babilonščini. 12 se nas je zbralo, vključno s port kapitanom.

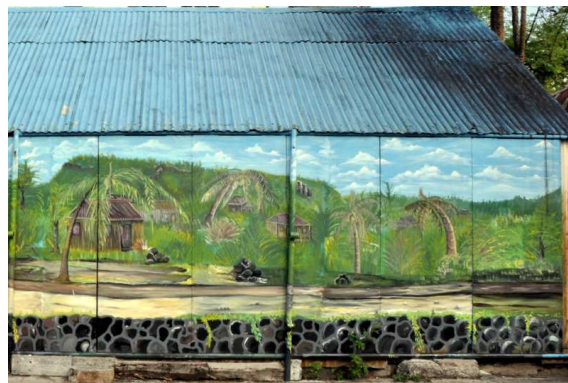
vsako jutro se domačini sprehajajo po reefu in nabirajo hobotnice, školjke ...

črni oblaki prinašajo dež

Tone ni bil zadovoljen s frizerskimi uslugami; no vsaj poceni je bilo - dobre tri eure

to je tehnična trgovina, lesena, ampak je lepo pobarvana in zakrije kako slabo je narejena

še dobro, da so bila vrata odprta in veš kje je vhod

od angleške hrane je bila k sreči le sladica in ni bila slaba

Mariana je na zabavo pri Timu prinesla s seboj torto za svoj roj.dan; vsakič,ko je pihnila svečke, se je številka 6 prekucnila in je bilo potrebno ponavljati :)

hrana je bila odlična in raznovrstna: kreolska,kitajska in angleška

16. julij 2015, četrtek

Rodrigues

Neil naju zbudi ob pol sedmih, takrat naj bi Anna izplula. Ko ves krmižljiv pogledam iz kabine, on že dviguje sidro (ki je točno pod nami, hic!). Pa, kaj si tako nestrpen, Neil, si mislim, rečem pa nič. Moram se odsidrat, da se bo lahko tudi on. In da se midva lahko odsidrava, se mora tudi Honalee. Tudi on, starejši angleški gentleman, nergajoče. In potem odsidrani krožimo po laguni in čakamo, da se Anna ob sedmih le odveže in izpluje. Tudi, če bi vsi ostali na sidru, bi izplula enako brez težav. Ej, moj Neil...

Nazaj se zasidrava, ne bova se vezala na obalo za deset minut. Papirje lahko oblastem pripeljeva tudi z dingijem. In kupiva bagetke. Happy Bird naju ustavi in se začne zahvaljevati za impeler. Vsekakor bi hotel nekaj plačati, pa ga potolažim z ono reklamo, da nekatere stvari so neprecenljive, za ostalo je tu MC. Impeler na majhnem otoku sredi oceana spada v prvo kategorijo. Ne da se ga kupiti. Še bi klepetali, pa so uradniki tokrat presenetili s svojo hitrostjo. Tik-tak-tok in v manj kot treh minutah sva klirana pri vseh treh. Še posloviva se od škvadre na pomolu C in odjadra rolerkosterju nasproti.

Pa sploh ni tako hudo, kot sem pričakoval. Vala je manj od napovedanega 3-4 metra, kar je za Malo sila pomembno, kajti napoved je bila na ivici kaznenog. Le veter je za deset ali dvajset stopinj preveč od zadaj, da bi lahko (hitro) plula direktno na cilj, 350 milj morava prepluti v dobrih dveh dneh. Vsekakor pa je rolerkosterja manj, kot ga je bilo sinoči med vožnjo po strmih bregovih z japonskim pickupom. Tim je moral voziti v breg ves čas s polnim plinom (tudi pravokotne ovinke), sicer v tako strm klanec sploh ne bi prišel. Jaz sem sedel na kasonu...

tovorna ladja Ana je izplula in sedaj se lahko barke spet vežejo nazaj na pomol, če želijo

tudi živino peljejo na mauritius-tukaj se prosto pasejo vsepovsod in se sigurno ne hranijo z umetno krmo

sledi poslavljanje z jadralci na pomolu-na fotki Ernst in Tedd

Neil in Lay iz Crystal blues-Neil si je očitno zadal nalogo, da vedno vse organizira za sojadralce

prijeten par Lee in Lander z malezijsko zastavo

ker Tone večkrat omenja veliko salamo z lešniki, prilagam fotko: no lešnike pojem jaz, Tone pa mesnati del salame :)

pa še ena poslikava hiše z otoka

še zadnji pogled na domačine in adijo Rodrigues - vseč mi je bilo tukaj: miren otok, prijazni domačini, dobra hrana in luštna jadralska klapa

17. julij 2015, petek

Rodrigues - Mauritius

Če smo še včeraj komaj-komaj lovili tak kot vetra, da je bilo moč uporabiti obe jadri, ponoči to ne gre več. Veter je popolnoma krmni niha malo na port malo na starboard. Nekaj časa premetavam edino jadro, ki mi je v taki situaciji na voljo, potem pa zavijem iz smeri in motorsailava. Kljub 5 Bf in 1800 obratov je hitrost v visokem morju slaba in vse bolj se bojim, da jutri ne uspeva podnevi vpluti v Port Louis. Pa še včeraj je vse kazalo, da bova priplula celo predčasno. Toka, ki mi naj bi po pripovedovanju Evite (teden star podatek) pomagal na poti, ne najdem. Ves čas srečujeva ladje. Vidi se, da sva na prometnici med Rtom dobrega upanja in Singapurjem. Hja, ni druge, kot nekaj malega delati za službo, brati in gledati televizijo.

zoprna plovba - rolanje barke levo desno, tako, da nisem mogla delati na računalniku, ker ni bilo enakomerno rolanje

od daleč sva med valovi ugledala ladjo

18. julij 2015, sobota

Mauritius

Sredi noči me zbudi alarm. Nevihta. Oblečem oilskin in ga ne slečem vse dokler nisva privezana. Nevihta za nevihto! Toliko jih ni bilo še nikoli. V presledku med dvema pojem sendvič, med drugima dvema se obrijem in spet v eni pavzi (skoraj) stuširam. Jutranjo kavo dokončam, ko že plujeva v luko. Tudi veter se je dvignil, v povprečju ga je za 6 Bf, ned nevihtami za 7, near gale po angleški terminologiji (in preko 42 vozlov po terminologiji tistih, ki nimajo pravilno nastavljenih instrumentov in jim le-ti kažejo veter, ki je posledica nihanja jambora - sem jih v eni nevihtni pavzi za štos nastavil tako, kot jih ima večina). Morje je precej zmešano. Vetni val je visok dobre tri metre, pod kotom mu prihaja swell z metrom in pol in da je zabava popolna, z druge strani tok med enim in dvema vozlo. Rezultat je znan. Od časa do časa se val dvigne do prvega križa, se zlomi pod Malo (hvala bogu, nikoli nad Malo!) in jo zavrti skoraj nazaj ter nevarno nagne. Ob enem takem primeru Vesno vrže iz kapitanskega sedeža po tleh in le sreči se je imela zahvaliti, da se ni polomila. Neprijetna, sila neprijetna, plovba. In to je bila vremenska luknja, prej in kasneje je huje. Sedaj razumem, zakaj je velika preskrbovalna ladja zamujala na Rodrigues, namesto v dnevu in pol, je priplula v dveh. Tudi nekaj sto metrov veliki imajo v takem morju težave.

Ampak. Srečno sva priplula, se privezala in naredila clear-in. Vse je bilo hitro in čas, potreben za proceduro, je zgolj čas, ki ga potrebujem, da izpolnim vse te silne (in skoraj enake) formularje, jih podpišem in požigosam. In teh papirjev je res ogromno! Tako, končali smo, kam pa sedaj? Nekaj sto metrov stran je marina, pa se nihče ne javi niti na mail, niti na telefon, niti na VHF. Prižgem motor in gremo pogledat. Vendar. Še preden se odveževa, naju po VHF nas pokliče Evita.

Just in-time! Oni so v marini in se bodo zmenili še za nas. In se. In pomagajo pri privezu. Se mi pa med to kratko plovbo po luki zgodi nekaj, kar se mi ne bi smelo. Motor ugasne. Prižgem ga, nekaj časa dela in spet ugasne. Opozorilo, resno opozorilo! Tole bo pa potrebno dobro pogledati. Pri našem edinem agregatu in toliko potrošnje električne energije, kot je imamo, si tega ne smeva privoščiti.

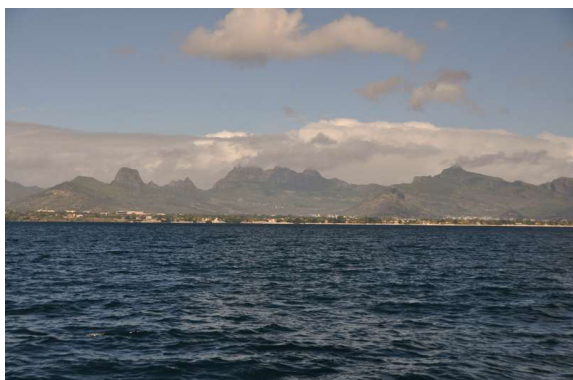
Tako, privezana sva, okolje je prijetno plastično, lan in Paula z Evite sta na obisku in klepetamo in pljuckamo. Malo nama razložita situacijo, za naju sta že prava staroselca, cel teden sta že tukaj. In potem na večerjo v halal oštarijo (ki niti približno ni tako dobra, kot so bile hobotnične ekskuzije v gostilnice na Rodriguesu) in spat. Potrebujem spanje, praznik gor ali dol - danes je državni praznik na Mauritiusu, bajram, konec ramadana, največji muslimanski praznik in fešta (logično, da je to največji praznik, saj je konec posta).

visoki neugodni valovi

takole naju je nagibalo ves čas plovbelevo, desno, včasih tudi oster zasukah ja ...

pred nama končno otok Mauritius in tukaj za otok se je končno morje umirilo-balzam

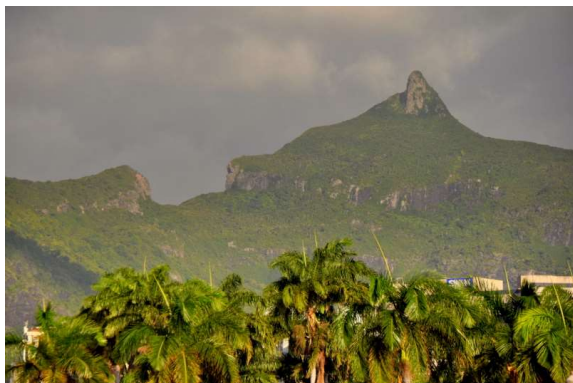
privezani na visok pomol čakamo na uradnike in papirologijo

stavbe na waterfrontu so novejšje izdelave in kaj vem, meni na otok ne pašejo stolpnice in pika

nešteto trgovin in restavracij je na tem koncu - ampak se mi zdi, da bolj prilagojeno turistom

vrhovi hribov so nekateri prav špičasti-tukaj se je spet pripravljalo na nevihto

coast gard ima streho bolj v francoskem smislu

19. julij 2015, nedelja

Mauritius

Nedelja je, malo dlje počivava, potem sedim za računalnikom, brkljam po barki in že je popoldan. Dobiva sosede. Na Malo se rafta francoska družina, ki je priplula z Le Reuniona. Ob priliki jih moram pobarat za kak nasvet.

Vesna se je medtem odpravila na krajši sprehod po bližnji okolici, proti večeru se še skupaj. Mesto okoli пристanišča me ni navdušilo, celo nasprotno, eno slabših doslej je. Tako zanemarjeno, tako svinjsko! Kasneje me sicer potolažijo, da bodo do naslednjega dne svinjarijo (ki je posledica uličnih kramarjev) pospravili, kot jo pri nas na tržnici, a prvi vtis je vseeno prvi vtis. Še dodatno ga pokvarijo pijani ljudje, veliko je totalno pijanih, ki se naokoli sprehajajo z (napol) prazno steklenico mavricijskega ruma. Izstopa skupina devetih Indijancev (verjetno mornarjev s katere izmed preko oceank, a vseeno), razdeljenih v tri skupine. V vsaki skupini dva za silo še hodita, tretjega, obešenega preko njunih ramen, vlečeta med seboj. Ko so pri rdeči luči prečkali štiripasovnico, ne da bi se zavedali, kje hodijo, sem moral zamižati in samo čudežu se lahko zahvalijo, da so se prevlekli preko. Ali so božji sinovi (ker delajo čudeže) ali pa res drži, da se pijanemu nikoli ne more nič zgoditi.

Ogledujeva si, kje bi kaj pojedla. Večina oštarij je ob nedeljah zaprta, hic. Pa se srečamo z Evito in na večerjo zavijemo skupaj. Bolj nobel zadeva v starem mlinu na veter, a švoh hrana. Želimo naročiti ribo za vse skupaj. Imajo primerno, povedo. Prinesejo jo pokazat. A-ja-ja-jaaah! Red snapper velikosti sardele. Tudi, če jih dajo deset, bo to premalo. Majhne porcije, plastičen okus in instant priloga in še kar draga pijača. Raje nadaljujemo na Mali, družba je namreč prijetna. Devetnajstega zamenja dvajseti julij, ko se Ian in Paula poslovita.

v sklopu waterfronta en kup podobnih okrasitev... ta ob nevihtah pripomore, da nisi čisto moker :)

veliko je videti tudi prodajalcev sveže iztisnjenih sokov in lokalnih ananasov, ki jih jedo s čilijem in tamarinom

pa še ena izmed tržnih niš: piratski klobuk na glavo in meč v roke, pa je napitnina

ob nedeljah ni bilo videti veliko prodajalcev sadja in zelenjave a vseeno dovolj, če se ti zahoče nakupiti sveže, domače

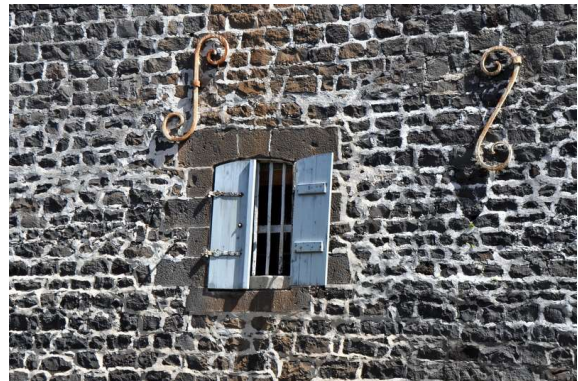
prodajalec korenja, ta je sigurno eco, ker ni tako lep

prodajalec manga

prodajalka indijskega snacka in int.pijač; na otoku prevladujejo indijci in temu primerno so malce vsiljivi pri prodaji

zelo dolga stavba, vendar sem očitno pri napačnem koncu iskala vhod, da bi ugotovila kaj je v njej

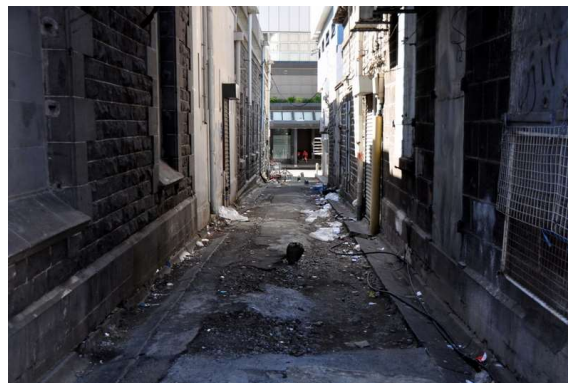
očitno je alkoholizma veliko na otoku, če ima cerkev tudi ta oddelek - otok ima veliko inačič ruma

na žalost najdeš v Port Loiusu poleg nagnusne Pizza Hut tudi KFC in Mcdonaldsa

tudi kakšne zapuščene mestne reveže najdeš v mestu

in ulice kjer se kotalijo smeti ... no, sicer pa, tudi v LJU najdeš kaj takega marsikje

20. julij 2015, ponedeljek

Mauritius

Zjutraj se skobacava v rentiča in takoj na južnoafriško ambasado. Ampak. Ko nama izdajo vizo, se morava na meji namalati v treh mesecih, midva bova pa tam kasneje. Ah, ja... Kaj pa sedaj? Ne bi rada kolovratila po Madagaskarju ali Komorih zaradi te vize. Pa malo kombiniramo in najdemo rešitev. Tukaj izpolniva vse dokumente, plačava in potem pasoše pošljeva preko kurirja iz Sejšlov, ki jih tudi pokriva ta ambasada. Takrat bomo pa že v zahtevanem roku treh mesecev. Rečeno, storjeno. Je pa tole usklajevanje trajalo skoraj dve uri in šele ob dvanajstih se odpraviva na (zaslužen) izlet. Pa sva ob pol enih še vedno manj kot sto metrov od ambasade. Trefikdžem, kot ga poznajo samo še v Manili. In Palermu.

Kasneje se zadeve popravijo in po Mavriciju se čisto lepo potuje. Ustavljava se ob dokaj spodobno urejenih javnih plažah, ki so nanizane med hoteli. Teh je, skromno rečeno, ogromno. Nekaj bi pojedla in ko se peljeva mimo silno čedno urejene oštarije se ustavim. A kaj, ko se od blizu ta izborna urejen lokal spremeni v prodajalno gostilniškega pohištva. Hic! Ampak, kaj hitro najdeva roti štant in potem še enega. Za en evro se oba okrepčava (ne morem reči, da sem ravno sit, do večerje se bo pa vseeno lahko zdržalo). V Grande Baie se ustaviva zares, malo se sprehodiva. Pokukava v trgovine, pa nič ne kupiva. Cene so (pre)visoke glede na robo in prodajalci so vsiljivi. Pokukava še v oštarije. Ali so zaprte ali pa nesramno drage. Nak, tole ni za mene.

Pribežališče je Yacht club. Preveriva, kako je s to zadevo tukaj. Ne nudijo kaj dosti, pravzaprav so le še ena oštarija na obali. Sta pa tam američana z katamarana Yolo in debelo uro klepetamo in izmenjavamo informacije. Na Rodrigezu smo bili vezani eden za drugim in oni so izpluli en teden pred nama. Precej večji so od Male, katamaran so, pogoje so imeli boljše, pa so pluli en dan dlje. Ja, res sva tokrat terala.

Še prvi izmed predvidenih nekaj restock šopingov in odpeljeva se domov. Cene so zelo zmerne, še posebej če upoštevam lokacijo. Za dobrih dvesto evrov prtljažnik napolniva s samimi dragimi zadevami, delikateso in alkoholom torej. Zvečer pa dvoje presenečenj. Prvo je bilo, ko vidim, da naju je sosed, ki je raftan na nas, enostavno odklopil iz elektrike. Francoz. Res je kreten. Pet metrov naprej (celo bliže mu je, kot moja) ima prazno vtičnico. Vesna mu jih nekaj spusti, pa se tip dela Francoza. Jasno. Kreten!

No, drugo presenečenje je bilo bolj prijetno. Ivan, port kapitan z Rodriguesa, naju obišče z ženo. Pa malo klepetamo, malo pljukamo, pridruži se nam še Ian z Evite in večer se konča precej bolj prijetno, kot se je začel.

plaže na zahodni strani otoka ...obala ima zelo veliko majhnih resortov

lepe peščene plaže s prijetno malce grobo mivko; a kaj, ko je mrzlo morjeme ne spraviš plavati

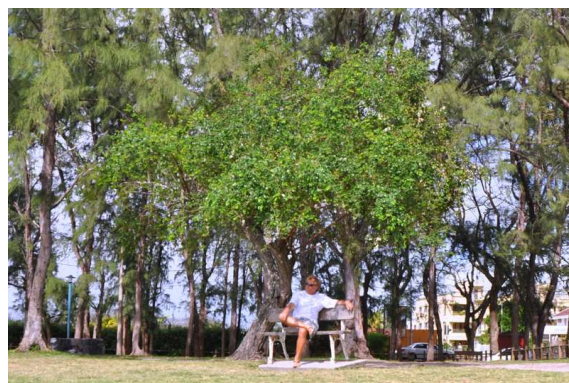
domačin je veselo plaval, kdo ve iz kakšnih razlogov?

črni vulkanski kamni še danes prisotni

dobra sta, da ležita na mokrih tleh...to je pa Lbezen :)

kapitan je rajši počival na klopci in prijetnem sončku, ki ga je bilo danes bolj malo na spregled

ena izmed ulic v Grande Baie ...nešteto trgovinic z renomiranimi blagovnimi znamkami

nič prave vročine ni bilo danes in nič kaj dosti mi ni zadišal sladoled

ni kaj: Kreolke so res lepe na pogled in vse so vedno zelo urejene

zaliv v Grande Baie je bil kar poln: boje so zasebne, tako, da za nas jadralske popotnike je na razpolago le sidro - pa tudi ok

rumeni ptič ni bil kaj dosti zvedav....se je pa visoko nosil

življenje je res kratko....pa, če je še to dolgočasno ... :(

21. julij 2015, torek

Mauritius

Spet malo poleživa in ko sva ravno pripravljena na odhod, se začnejo premiki v marini. Vse skupaj ni omembe vredno, če bi bilo v Mediteranu, tukaj je pa to en manjši projekt. In potem še klepeti s sosedi, izmenjava izkušenj in vizitk, pa poslavljanje, ker Evita odhaja v Grande Baie in ... nevihtica naju reši, da jo lahko popihava v avtočka in se odpeljeva.

Tokrat je na vrsti južni del otoka. Nekaj prav prijetne narave vidiva, pa nasade sladkornega trsa, kot jih nisva še nikjer do sedaj, pozidane dele z zanimivo arhitekturo. Banke so, recimo, namesto v centru mesta, v predmestju in ena se nahaja v desetnadstropni stavbi v obliki sodčka, vključno s podstavkom, na katerem sodčki običajno počivajo. Genialno! Nasploh otok deluje precej bolj razvito, kot pove suhoparni podatek GDP. Ob obali prevladuje turistična industrija, v notranjosti pa industrijska predelava sladkornega trsa. Tudi skozi tovarno greva. Obala (kjer ni hotelsko zazidana) je prijetna, zelena, gozdnata in nato peščena plaža s plitvim turkiznim morjem do grebena.

V narodnem parku najdeva celo pravi tropski gozd (na sicer vegetacijsko precej bornem otoku), z enim lepših slapov, kar sem jih videl do sedaj. Nekaj atrakcij sicer paše tudi v rubriko nategunac, vendar je vtis v povprečju zelo pozitiven. Vstopnin ni, razen za nekaj, kar naj bi bilo barvita zemlja, pa ni čisto izpolnilo tistega, kar je obljubljala reklama. Ampak vseeno, vredno je bilo ogleda. Navkljub dovozni cesti, ki se zelo uspešno kosa z najslabšimi, po katerih sem se do sedaj vozil - onimi v Keniji.

Ogledava si še upmarket naselje, kjer ima vsak apartma ali bungalov parking za avto in jahto. Vse je kot v pravljici, finger pontoni, rože vse naokoli, urejeno, lepo. Vendar. Tja se ne bova premaknila. Pa ne zaradi tega, ker je zadeva sredi ničesar, ker je 3,3 krat dražja kot marina, kjer sva sedaj (in hkrati prav toliko cenejša, kot marina v Izoli, hic!), ampak ker je mišolovka: ob plimi lepo dostopna, ob oseki pa (prav tako) lepo preplitva. Ne, hvala.

Večer zaključim ob delu in poslušanju opernega koncerta v marini. Sopranistka zapoje (za moja nešolana ušesa) vse arije popolnoma brezhibno. Prijetno!

nekateri so se celo kopali

16-letni Kreoli, nasmejani, polni energije so se z veseljem nastavili mojemu fotiču

na plažah nešteto premičnih gostilnic: na fotki prodaja mini domače ananase, ki jih običajno jedo s čilijem-poizkusila in ni slabo! pa še neko vrsto sadeža v velikih posodah, ki ga ravno tako jedo s čilijem in tamarinom

okolica Albiona - dvojno okno v svet :)

svetilnik v Albionu

na črnih kamnih ribiča sedita in lovita z dolgimi palicami ribe...

La Balise marina kjer si lahko kupiš bivalni prostor in privez; cena najema priveza v glavni sezoni 3000 rupij, sedaj mi je znižal na 1000 rupij, ker itak ima skoraj vse prazno...le priti moramo v high tide, ker v low tide je le 2,1 m globine

zelo visok slap in v tem obdobju je bolj malo vode; na fotki sem ujela celo mavrico na steni poleg slapa

zemlja sedmih barv...kako jih vidiš je odvisno od sonca,ali je površina suha ali mokra

ogromno sladkornega trsa

jasno, da mora nekdo slapove čuvati-ha, pa mi je prodal kilo zelo dobrih banan, za kokos se nisem pogajala; tukaj se mi je ponujal,da slika mene poleg slapa..

Rochester slapovi slikani že skoraj ponoči

22. julij 2015, sreda

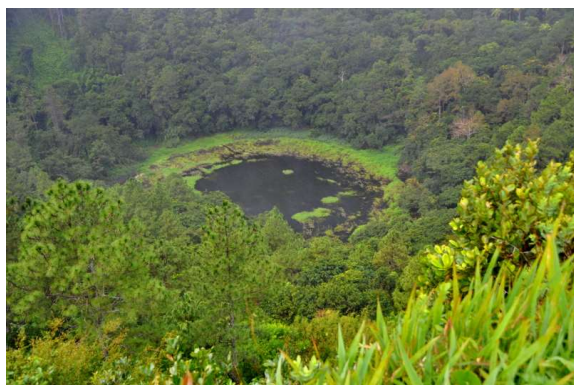
Mauritius

Še tretji dan za izlet po otoku je na vrsti. Centralni del in vzhodna obala. Najprej pa polnitev plinskih steklenic. Gugl se je izgubil! Pa tudi plan B ("seljakaj pitaj") je na trhlih nogah. Kar uro traja, da najdeva plinarno na Pokopališki cesti. Dve Pokopališki cesti sta v mestu, ena pelje na muslimansko, druga na krščansko pokopališče. In Gugl, domačini, policaji, vratarji, varnostniki, mamice z otroki in še kdo, enostavno nočejo priznati, da plinarna obstaja in da obstaja krščansko pokopališče. Ampak, nisva se dala! In niso se dali niti uslužbenci plinarne, nobel imenovane Vivo Energy. Naše plinske bombe so too rusty. Pika. A-ja-ja-jaaah! Saj so res malo rjave od njim nenaklonjene klime, a tako hudo se meni res ne zdi. Pogajanja niso obrodila sadov, torej jih bom moral spet napolnit sam z božičnim plinom (plinom z Božičnega otoka). Ma, problem je, ker večjih bomb ne spravim v prostor, ki jim je namenjen, takih pa nikjer ne morem kupiti, da bi jih zamenjal. Ampak, bomo že kako...

V Curepipe se zapeljeva na krater, kar je spet podvig. Če ne bi včeraj kupila Lolnija, ne vem, kako bi to šlo. Gugl spet ne ve. No, on misli, da ve, saj naju vztrajno vodi nekam, kjer pa ni nič. Ko končno najdeva in ko v dežju Vesna zadevo pofotka, jaz nastavim na tovarniško trgovino, kjer se delata Gap in Next za cel svet. Baje so cene samo fragment cen, ki veljajo v teh trgovinah po celem planetu. Gugl ve za naslov, pelje naju tja, ampak - spet strel v temo. Očitno je na Mavriciju pri Guglovih Mapah nekaj sistemsko narobe. Tako slabe navigacije ni bilo še nikjer. Na Maldivih sva na primer na atolih peš hodila po ozkih uličicah in našla vse kar sva iskala, celo kioski so bili vneseni, deset kvadratnih metrov velike trgovinice ali kafiči s tremi mizami pa sploh. Tukaj pa ... šlamastika za informacijskega velikana. In tako sva ostala brez poceni cotic, za pitanje seljaka nama zmanjkalo volje.

Sicer pa, saj nisva šla po cote, otok si želiva ogledat. In si ogledava še vzhodno obalo. Lepo je, podobno, kot drugje. Nasploh je otok zelo prijeten za izlete, morda tudi zato, ker je klima zmerna in je v kratkih hlačah in japankah prej hladno, kot vroče. Ima pa naš avtoček-malček poleg klime tudi gretje. Zelo koristno! Vesna veselo fotka, jaz vozim in ustavljam po navodilih. Gugl naju vodi in pri tem zardeva, ker skoraj vedno fali. Končno ga le rešiva muk in izklopiva. Tonček po novem navigira po soncu in rezultat je neprimerno boljši, kot prej z najsodobnejšo informacijsko-satelitsko tehnologijo. Še v botanični vrt zavijeva, ki postreže le z dvema zanimivima rastlinama: palmami z Jave, ki imajo namesto spodnjega pol metra debla kar nekaj tankih korenin (in veselo stoji na njih) ter lokvanji iz Braziliije, katerih listi v idealnih pogojih dosežejo tri metre v premeru. Vse ostalo je pa ... hmmm ...

Spotoma med vožnjo domov se ustaviva v Jumbu, kjer nakupiva še tretjo rundo hrane za naslednje pol leta, spet precej pod pričakovano ceno. Mene pa bolj kot ta Casinojeva super trgovina, preseneti vodometa v predverju. Čudo tehnike in eksperiment iz fizike. Optike. Vodni curek v nekaj metrskem loku je tako homogen, da laserska svetloba ne uide ven. Enako, kot ne uide iz optičnega vlakna. Od časa do časa je ta curek za delček sekunde prekinjen in potem potuje debela, obarvana in svetleča kaplja po loku. Le tukaj namreč ne velja več totalni odboj in laserski žarek se lahko prebije do zvedavih obiskovalcev malla. Super!

žal je deževalo-krater pri Curepipe-okoli kraterja je asfaltirana pot katera je v bistvu namenjena tekačem in sprehajalcem; je pa deževalo in deževalo, razen nas neumnih turistov ni bilo nobenega drugega

na plaži Blue Bay si prinesejo hrano in uživajo v naravi, pa čeprav ni kake toplote

v Mahebourgu je družinica kosila kar na spomeniku

...če bi pogledi ubijali ... :(

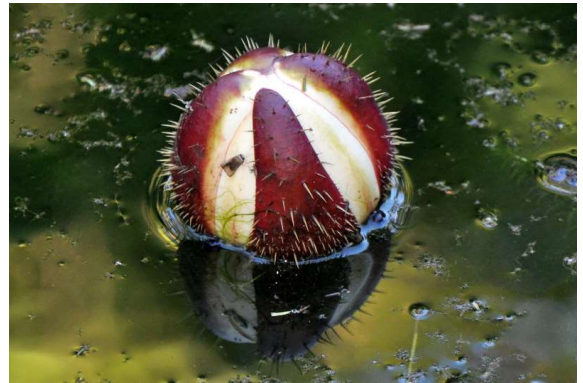
od tu naprej fotke iz botaničnega vrta: gigantska vodna lilija oz. *Victoria Amazonica* izhaja iz Brazilije; kako veliki so listi, se vidi kako majhen je normalne velikosti golob

ali pa ljudje, ki stojijo zraven-na te liste dobim asociacijo na papirnato embalažo za mignone...samo ti mignoni bi bili gigantski: en za deset ljudi :)

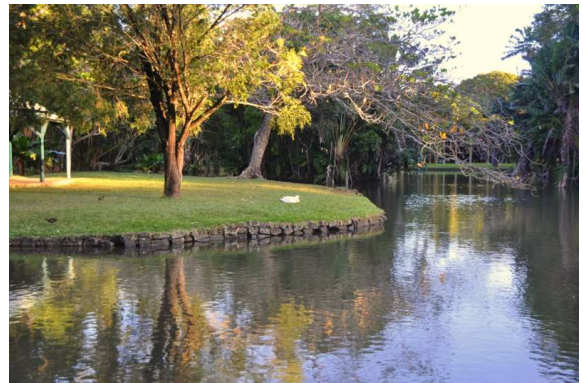
tukaj je cvet star približno dva dni

cvet se je šele začel odpirati

palma stoji kar na koreninah

goske so ...hm, kdo ve od kje?

gigantske želve so spet iz Sejšlov

jeleni iz Jave so že dolgo prisotni na Mauritiusu

23. julij 2015, četrtek

Mauritius

Vesna dela službene stvari, jaz se spravim urejat malenkosti na barki. Najprej se dobim s sailmakerjem in mu dam genovo, da mi zamenja dotrajano UV zaščito. Potrošni material pri jadru v tropih. Potem se lotim čiščenja cevi za nafto. Izgleda, da je z motorjem vse v redu, je pa v nafti vse polno alg. Je to še iz Nove Zelandije ali morda iz Tajske? Vsekakor se je v morju, ki sva ga imela, vsebina dobro premešala in prišla skozi water separator filter v pumpo za gorivo. In tu obstala. Še nekaj biocida sem stresel v tank in upam, da bo sedaj v redu. Potem je na vrsti krmilo, kjer je blokada zarjavela in je bilo krmilo blokirano. Nekaj žaganja in improviziranja je bilo potrebnega, da sem ga lahko odblokiral. Po novem je blokirni kolesček dobro namazan.

Še sprehod do obalne straže, da mi povedo, kje dobim dovoljenje za pristanek na Agalegi, otoku nekje na pol poti med Mavricijem in Sejšeli. Izvem, pa se moram vrniti na barko po dokumentacijo. In potem do urada Outher Islands Development Corporation. Hecno ime, ampak oni bodo dali žegenj. Še po trgovinicah s cotami se sprehodim, nič ne kupim in nazaj domov.

Zvečer pa na večerjo, na obupno slabo Šparovo zmrznjeno pico na prominentnem mestu na Waterfrontu. Sicer pa, kaj bi pa lahko pričakoval od picerije, kjer na vhodu piše "Halal Food". Pica s piščančjo šunko, blek!

na waterfrontu imajo za otroke organizirane tudi poslikave obrazov

ta deklica očitno ni bila zadovoljna - sodeč po pogledu

utrinek iz nakupovalne ulice caudan w.f.

dedek pelje vnuke v naravo (vnuki živijo drugače v GB)

na črnih vulkanskih kamnih je sigurno prijetno sedeti in uživati v ribolovu - fotka iz Albiona

stara cesta do velike tovarne predelava sl.trsa - levo in desno nasadi sl.trsa-tovarn je po otoku nešteto

gost gozd v NP na področju Riviere Noire

izklesana globoko v kamnito steno kapelica

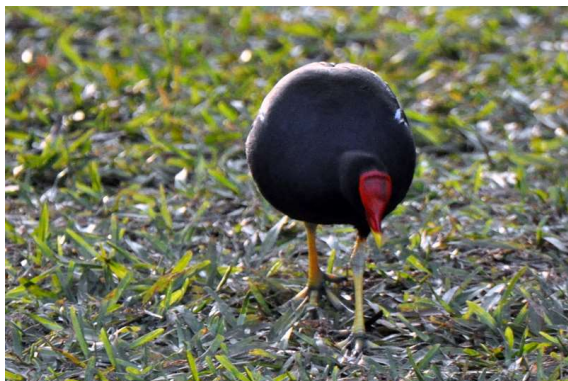
24. julij 2015, petek

Mauritius

Telefoniram sailmakerju in ... zmanjka mi kredita. A-ja-ja-jaaah! Nisem navajen na predplačniške štose in nisem bil pozoren. Mislil sem, da bosta dobra dva evra kredita dovolj za en mesec, kot na Maldivih, pa so cene tukaj očitno višje. Višje pa so tudi palme, na katere obesijo antene mobilni operaterji. No, te so pravzaprav daleč najvišja drevesa na otoku. Pa še eno posebnost sem opazil pri teh visokih in košatih drevesih. So iz kovine in plastike.

Veliko dela nimam, Vesna službuje. Spravim se pretočiti plin iz velike v male plinske steklenice. Spotoma poklepetam in si pustim narisati in napisati podatke o Le Reunionu. Sosed je namreč doma tam in je tukaj s svojo barko le na dopustu. In že je ura popoldan, ko se v marini priveže Honalee, naša soseda iz Rodriguesa. Odlično so jadrali, ko so pa pred luk hoteli odmotorirati v kanal in uspešno prižgali motor - pa nič. Barka ne naprej, ne nazaj. Vse pregledajo, vse je v redu, dokler se Dimitrij, ruski štopar na Honalee, ne potopi pod trup in razloži, da se barka brez Resseljevega izuma pač ne more premikati. Nekje med Rodriguesom in Mauritiusom so izgubili propeler.

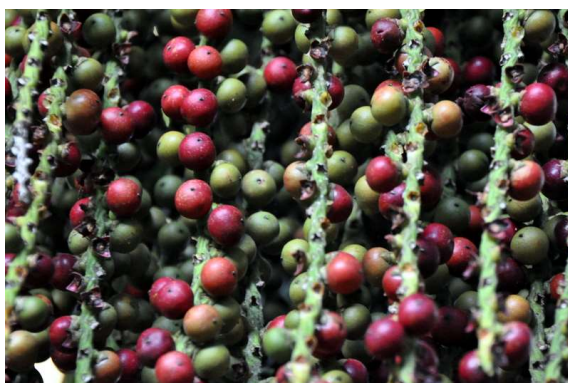
Najprej za dobrodošlico skupaj popijemo pivo na pomolu, potem se nama na Mali s Thomasom, nemškim štoparjem, pridruži še kapitan Ted in klepetamo in pljučkamo in se nato skupaj odvehčemo na večerjo. Ted si je zamislil steak, pa ga dajmo še mi. Odlično meso in obupna priloga in omaka. Za popravo okusa naj bi poskrbel kečap. Halo?! Ampak, Tedu je to všeč. Ted je Anglež. Jaz bom pa drugič raje zavil v francosko birtijico. Počasi začenjam razumevati Mitko, zakaj se je raje sprijaznila s halal take-away pico, kot pa hodila sem na večerje...

rdečoglavi ptič

drevo iz botaničnega vrta skozi katerega pronica sonce v zahajanju

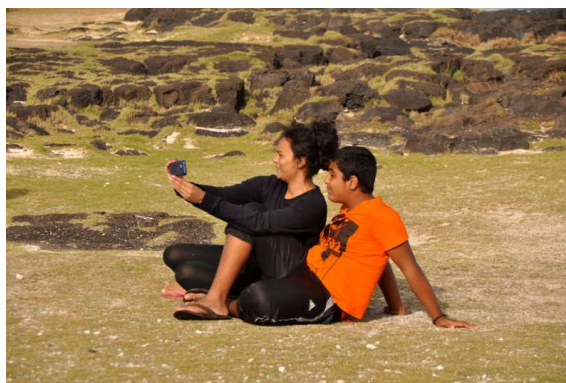
palmina semena

pa še semena iz druge vrste palme

kovanec za srečo na listu lokvanja

no, pa sta naredila še en selfie

obala na vzhodni strani otoka

očito je ves čas zelo vetrovno na tem koncu otoka, saj so vsa drevesa postrani

25. julij 2015, sobota

Mauritius

Vesna bi šla gledat konjske dirke in še prej na tržnico. Meni ni niti do enega, niti do drugega in ko na tržnici naletiva na vsiljive "kao vodiče" imam vsega dovolj in razdeliva se v dve interesni sferi. Vesna nadaljuje po planu A, jaz preskočim na plan B. Potikam se po obali, klepetam s Tedom, pomagam privezati Badoc, ki je danes priplul iz Rodriguesa in potem ob spremljavi welcome drinka nadaljujem klepet s Kataloncema. Še Galatea prihaja danes, njo bo pričakal Francesc, nekam jo bomo že stlačili, ni panike. V marini ni več prostora, ampak, se bomo pa malo raftali...

In v dobri nameri, da bi nekaj službenega v miru naštudiral me kaj kmalu zmoti Jason, "Mala, Mala I bring you two your fellows from your country - honeymooners!". Za Američana je očitno Litva in Slovenija eno in isto, oboje je v Evropi. No, pa vseeno lepo klepetamo, popijemo vse ohlajene Maline zaloge piva in ko se dan spreobrne v noč, se na krovu Male litvansko-ameriška ekipa zamenja s katalonsko, ki se ji v že popolni temi pridruži še nemška. Piva ni več, na sporedu je najprej južnoafriški in kasneje čilenski Shiraz s ponovitvami. In prigrizki in klepet - in ura je pozna, ko gostje le priznajo poraz (plovba je bila bolj naporna, kot je izgledalo na prvi pogled) in se odkotalijo v svoje domove. Občudujem jih, Ernest ima 78 let, Ted 72 in oba brez vidnejših težav sama plujeta po oceanih. In popivata z desetletja mlajšim Balkancem. Prav zanima me, kako bom sam izgledal v njunih letih. Kakorkoli, na koncu se še sam odkotalim en štuk pod kokpit. Vesna po odhodu obiskov navali na urejanje fotk, ki jih je danes posnela. Najprej na tržnici, potem na dirkah in nazadnje v cerkvi, kjer se je prelevila v svata in se kasneje spoprijateljila z muskontarji. Pol Mavricija, pove zvečer, je od danes dalje njenih prijateljev. Na fejsnbuku.

tržnica v Port Louisu nabito polna s prodajalci in kupci; cene imajo na pound in ne na kilo

sicer malo neokusna fotka, pa vendar: jelenova stegna-sveže meso-iz mauritiusa

govedine kolikor hočeš-kar tako nametano, nič narezano po vrstah mesa

svinjsko meso in njegovi izdelki

start

moški morajo plačati vstopnino, če želijo gledati na tribuni; za ženske in otroke je brezplačno

v parterju je tudi za moške brezplačno; te energije, vpitja, spodbujanja jokerjem, tega ne more prikazati in občutiti niti televizija niti fotografija...to bobni v tebi-enkratno!

nenormalne množice ljudi, ki vplačujejo konjske stave; eden pred menoj je plačal za 2000 rupij (cca 50€), potem za njim pa jaz vplačala 10 rupij kar je cca 0,25 €-itak sem vplačala napačnega konja :(

rada si ogledam poroke na različnih koncih sveta; tukaj v krščanski katedrali so vmes med govorom duhovnika peli šansone, igrali na klaviaturo in trombeto-res super, pevca sta imela fenomenalen glas!

nevesta in ženin s pričama

meni osebno izredno lepa deklica

tako...pa sta se nevesta in ženin odpeljala :)

26. julij 2015, nedelja

Mauritius

Prav veliko se ni zgodilo. Najprej grem po bagetke za celo marino in me Indijec na tržnici mirno pelje scat. Šest bagetk naročim, za mano ponovi šest in mi jih v vrečo naloži sedem. In tudi sedem računa. Spet nova finta. Ok, saj bagetka je po 6 centov, a vseeno...

Potem me Francisc nauči, kako se naštima Raymarine wind shift alarm, ki me muči že vse od začetka. Odlično je, da lahko še od drugih izvem kaj okoli instrumentov. Lotim se še presikiranja kopalnice in ker sem štorast, je vse skupaj precej šalajabajzasto. Namesto lepo v fugah je sika povsod drugje, največ na meni - od nog do glave. Najbolje, da grem kar pod acetonski tuš. Ah, ja...

Po večerji še na sprehod po waterfrontu. Pogledava si plesno prireditev (fušarjev), ki ni bila vredna postanka. Edina zanimiva zadeva je kamera-helikopter, ki kroži nad plesiščem in ves čas snema. Nikoli prej še nisem videl česa podobnega. Pozdravit greva še Crystal Blues, ki je ostal privezan kar na clear-in pomolu. Jutri gredo v marino. Hmm... marina je polna in se bodo morali verjetno kje raftati, bo pa to težko, ker so veliki. Neil ima takoj pripravljeno rešitev: gremo pa mi na pomol in se vi raftate na nas. Nekateri imajo pač bujno domišljijo...

berač pred cerkvijo; fotke objavljene danes v dnevniku so včerajšnje

včeraj popoldne za mlade nastopali novodobni glasbeniki

sponzor je bil monster-energijski napitki

kakršna očala, taki lasje ...v ritmu glasbe plešeta kar sede

indijci se zelo radi fotografirajo; večkrat sem se morala z njimi fotografirati (obratno kot ponavadi :)

lep in verjetno zelo drag šopek, saj tukaj vrtnice niso ravno običajne rože

družice

trobentač na poroki v cerkvi - bil je presenečeno vesel, ko je videl, da fotografiram njega in ne samo mladoporočenca

16-letnika sta me prosila, če ju fotografiram...potem ji je pa nerodno postalo :)

zmagovalec enega kroga - verjetno lastnik, z neskončno nežnostjo boža konja...

za njimi se res dobesedno praši

policaji se dolgočasijo :); na sami tekmi je bilo dovoljeno točenje in pitje piva !, ni bilo videti nobenih izgredov

27. julij 2015, ponedeljek

Mauritius

Spet se grem sika-mojstra. Tudi na vhodu jo je potrebno zamenjati. No, bi jo bilo potrebno že zdavnaj, pa se mi nikoli ni ljubilo. Ampak, tokrat je že bolje (če odštejem dejstvo, da sem cel zapackan). Ko bom delal svojo sedemnajsto barko, bom že znal. Mi pa zmanjka (nestrjene) rjave sike, ki sem jo kupil pred več kot dvema letoma na Havajih (ko sem se prvič odločil, da bi to zamenjal, hic!). Rok uporabe je potekel pred letom in pol in piksna je bila že lepo kompaktno strjenja.

Z zelo malo upanja se odpravim v šoping rjave UV odporne sike. Pričakovanja okoli upanja so se uresničila. Je bilo pa zanimivo in poučno sprehajati se po kitajski četrti od svaštarnice do svaštarnice. Neverjetno, koliko različnih stvari imajo nabasanih v trgovinici velikosti kioska. In brez meni razumljive logike. Navajen sem, da če grem kupiti siko, jo najdem v hardware storu (tukaj mu rečejo quincaillerie). Mojstri v China Townu so imeli (sicer le črno, ki je ne potrebujem, a vendar) čisto pravo UV odporno siko v trgovinici poleg plastičnih vrtnic, rubikove kocke, mešalne baterije za kopalnico, konzerve pelatov, plastičnih uhanov, aluminijastih felten, olja za dvotaktne motorje, ročne ure na sončne celice, predplačniških scratch kartic, čokolade, očal za branje, deodoranta, vreče cementa, 4K ukrivljenega televizorja, Pierre Cardin majic, Crocs natikačev in zmrznjene svinjske krače. Vse skupaj na desetih kvadratnih metrih. In vse cene so poznali iz glave. Še več! Vse cene so poznali iz glave in to različno za vsakega kupca posebej. Kitajci...

Vesna pa dela in žnjari, ker ji zadeve ne štimajo, kot si je predstavljala, da naj bi. Še na večerni sprehod po waterfrontu je ne spravim. Sebe pač...

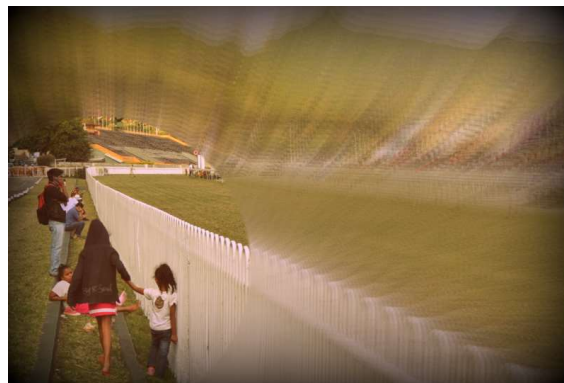
joj, kolk sem jaz danes utrujen... :)

nekaj fotk iz prejšnjih dni....ta je iz waterfronta

male indijke so večkrat oblečene v žive barve

malo igranja s fotko nastalo na hipodromu; na hipodrom so prišle cele družine in večina otrok se je malce dolgočasila

....

28. julij 2015, torek

Mauritius

Rentič poje. In takoj se sosedje povabijo, da bi jih nekam zapeljal. Ok, pa gremo po plin skupaj in potem midva dalje. Ampak. Vmes pokliče jadrar, da je jadro gotovo in da ga bo prinesel na barko. Plan B. V čendlerijo (kjer s cenami lepo povedo, da tam nima smisla nič kupovati) in nato k zastopniku Sike za Mauritius po rjavo siko. Pa je nimajo in nikoli je niso imeli in teta celo dvomi, da kaj takega sploh obstaja. Obstaja. Kasneje jo kupim v malo večjem hardware storu.

Naredil se je obupno kisel deževen dan. Praktično cel dan prši, včasih malo bolj, včasih malo manj. Zdrizasto. Če je kateri dan primeren za postopanje v šoping mallih, je to danes. Ob dvanajstih torej prevzamem jadro in nazaj v šoping. Pridružita se nama dami z Galatee in Badoca in via razni malli. Dekleta in žene po cotice, jaz po železnino. In to potem traja in traja in traja... Plan C. Vse jih pustim v ženskem raj, jaz se odpeljem nazaj, da barko nafilam z nafto. Samo dve rundi po tri kanistre in so tri ure mimo. In jaz lažji za pol kile živcev, ki sem jim lepo enakomerno pustil na vsega desetih kilometrih mestne vožnje v nemogočem stoječem prometu.

Kakorkoli, ob devetih zvečer v Kuhinji pri Vesni končno le povečerjava odlično južnoafriško govedino in jo poplakneva s taistodeželnim vinom.

čelada čaka jahača

vetrnica na tribuni? čemu?

nenormalna množica ljudi na tribuni hipodroma

tik pred ciljem

29. julij 2015, sreda

Mauritius

Spet se grem sikamojstra, tokrat sem že tako zverziran, da bom morda dober že, ko bom dokončal svojo šestnajsto barko. In potem napeljujem še novo povezavo med obema števcema verige, ki sta eden na kljunu, drugi v kokpitu. Nekaj urni projekt. Vesna gre v pogajanja za dovoljenje, da se ustaviva na Agalegi, pa jo mirno zavrnejo, da preko Le Reuniona to ne bo šlo. Vrniti se morava nazaj na Mauritius. Proti vetru? Hmmm...

Evita se vrne iz Grand Baie in se rafta na nas, Papillon pripluje iz Rodriguesa in pomol C šteje sedaj že 6 članov, ki se vsi skupaj zberemo na krovu Evite in malo kasneje premaknemo na proslavo štiridesetega rojstnega dne prijetne črnsko-kitajske dame s tajskim potnim listom s Papillona. Manj prijetna je halal oštarija, ki so jo izbrali za ta dogodek. Medium rare steak je kot podplat. Sicer pa ni čudno, saj so ga pripravljali več kot uro (čeprav smo bili edini gostje). Še zaključek na Eviti in spat. Jutri zgodaj vstajava.

ruma kolikor hočeš ... :)

valovi so včasih tako visoki, da je videti može na čolnih, kot, da stojijo na morju

sodček ruma ...v njem pa bankirji...

30. julij 2015, četrtek

Mauritius

Zgodnje vstajanje za clear out ne obrodi sadov. Včerajšnja informacija, da je možno pridobiti papirje pri dežurnih carinikih ni bila točna. Počakati je potrebno na redno delovno silo. In se do nje odpeljati s taksijem. Vendar. Vesna je pobasala ves denar in šla v zadnji šoping. Hic! Pa me ostali počastijo s prevozom, štirje se danes odpravljamo na Le Reunion. Četita koraka. Nisem navajen na arcovanje in se mi zdi prav smešno. Kaj bomo sedaj tekmovali za proste priveze na drugi strani, ki jih tako ali tako ni. Počakajte deset dni se glasi sporočilo z Le Reuniona, takrat bodo odprli novo marino. Ne bomo čakali, vsaj midva ne. Ob enajstih sva pripravljena na izplutje, še posloviva se od pomolčanov C in že sva na plovbi v čudovitem sončnem dnevu.

Za otokom skoraj ni vetra in se plaziva s tremi vozli. Spotoma si ogledava kite in ujameva skoraj metrsko špansko makarelo. No, na šverc jo ujamem jaz. Vesna gre počivat in to je prilika, da neopazno vržem trnek. Slabe pol ure in rezultat je tu. Vendar. Tako kregan nisem bil že dolgo...

Whale spoting in big game fishing je pod streho, sedaj gre zares. In gre. Priplujeva iz sence otoka in veter se zaradi efekta venturijeve cevi dvigne na 5-6 boforov, jadra skrajšam in do večera letimo med sedmimi in osmimi vozli. Skoraj petnajst metrska Evita je daleč za nami, devet metrsko reunionsko barko, ki je izplula dve uri pred ostalimi, pa tudi kmalu prehitimo. Avstrijski osemnajst metrski katamaran kar poleti. Okoli desetke. Ja, to so pogoji zanj. Ko pride na val, zmanjša na osemko in nekaj časa plujemo vzporedno, potem ga izgubim, predaleč na jugu je. Pluje drugam, kot ostali.

Ponoči sveti polna luna in veter upade na 4 bofore, pa še čisto od zadaj vleče. Prijetno za spanje, vendar dokaj počasno jadranje. Ma, bo že, razdalja je kratka in časa do noči je veliko. Zelo lep dan in noč sta za nama.

še zadnje slovo od Ernsta, Francesca, Mariane in Annemarie

odpeljala sva se v prelepem sončnem dnevu

menda španska makarela - kapitanu je bilo dolgčas med plovbo in vrže oguljeno vabo v morje in neumna riba se pusti ujeti

no, pa sem bila ob hudo potreben spanec, riba ne čaka na čiščenje ...

31. julij 2015, petek

Le Reunion

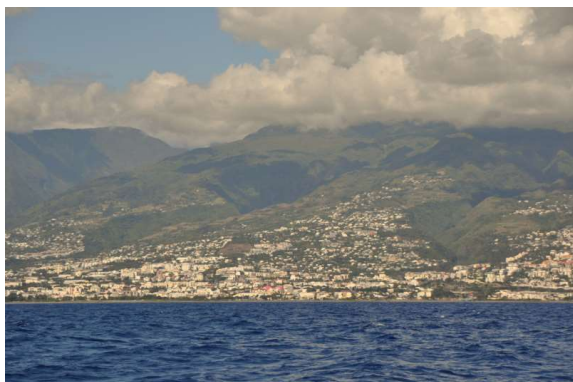
Po lepi noči in še bolj prijetnem dnevu z metuljčkom zadnjih deset ali petnajst milj je Mala zgodaj popoldan vplula v francosko пристanišče. Na klic v angleščini se seveda francoski obalnostražniki ne javijo, zato zavijeva v luko, poiščevo prosto mesto in se priveževa. Sliši se enostavno, pa to sploh ni. Pomoči na obali, jasno, nobene. Tako moram najprej zapeljati med barge in dve raftani barki, popolnoma ustaviti Malo tik ob zidu na meter ali največ dva večjem prostoru, kot je

njena velikost in splezati na dva metra visok pomol. Šele nato se lahko s privezno vrvjo med zobmi puzajučim korakom splazim pod avtomobilom do roba pomola in privežem ta štrik pol metra nižje na rinko. In potem na podoben način še enega. In še springe.

Vse ostalo naprej je spet kot se šika. Vesna se gre v marina office zmenit za klirens. Pred tem objektom, ki spominja na sidneysko opero na visokem drogu ponosno plapolata naša zastava - in ne francoska! Port kapitan je prijeten možak, ki jo pelje naokoli na ogled mesteca in njegovih znamenitosti (beri oštarij), pokliče douane, da pridejo do barke in Vesni razloži še nekaj malenkosti. Douanski uradniki so tudi kmalu pri nas, prijazen mešan par (mešan po barvi kože in po spolu), en žig v potni list in smo klirani. Evropska unija.

Za pozno kosilo pojeva včerajšnji catch of the day. Nato pomagava privezati Evito, z njimi še malo poklepetava in čas je za u grad do dvajstčeti. Preverit cene, da vidiva ali si bova Le Reunion sploh lahko špogala, ker povsod bereva, kakšna draginja vlada na otoku. Tri oštarije (in za pavzo en koncert na odprtem) obdelava, pa sva lažja za vsega skupaj nekaj kovancev. Pivo v gostilni po evro in dvajset centov je eno najcenejših do sedaj! Koktajl za okoli petaka pa tudi ni pretirano drag. Precej večja in bolj spodobno narejena pica, kot je bila ona halal na Mauritiusu, za snack ob pijački ima podobno ceno, kot v Ljubljani. In rentič je po enaintrideset. Ne vem, kje naju čakajo, da naju oberejo?

Morda na vulkanu, ki je danes ponoči po petih letih spet izbruhnil. Carinica nama vsa navdušena pripoveduje, da morava biti jutri na vse zgodaj, še ponoči (kar si jaz takoj prevedem v to, da morava vstati že "danes") na vulkanu, da si ogledava, kako se lava pretaka preko roba kraterja. Danes je bil glavni izbruh in vsak dan bo vulkan manj aktiven. Prej, ko greva, lepše bo. Verjetno res, ampak, midva sva bila že na Tani, pa Hilauei in ne nazadnje sva bila pred leti priča izbruhu in tsunamiju na Stromboliju. In nikjer ni bilo potrebno vstati tako zelo zgodaj...

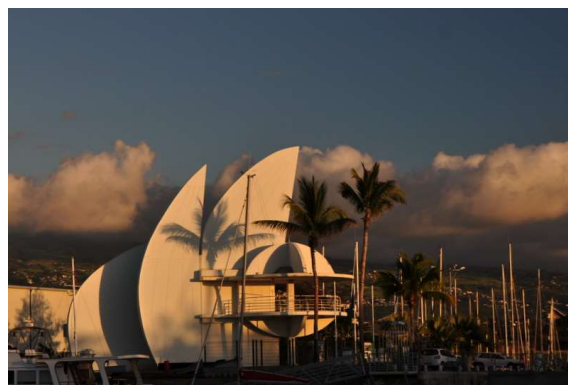
pogled na hribovit Reunion

globoke soteske je videti ob severnem delu otoka do Le porta

plovba je bila danes prijetna

marinsko recepcijo domačini imenujejo kar mini sidney opera

polna luna naredi noč vedno prijetnejšo

mladi domači glasbeniki so veselo peli v francoščini